

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	“ 0.60
Exterior	“ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, AGOST 28 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y suscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retard ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls suscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

DISCURS

LLEGIT EN LA FESTA DELS JOCHS FLORALS D' ENGUANY

PER LO REVERENT DON JAUME COLLELL,

PRESIDENT DEL CONSISTORI.

Mes, no será! ja no hi ha qui deturar pugua 'l moviment ascendent de las avas, quan fins hem tingut virtut per curar 'l arbre sagrat de la llengua de la mortal ferida de la corretjeta; quan ja á la ombra beneyta de sa ufanosa capsada 'ls plau soplujarshi als bons fills de la terra y 'ls de totas las encontradas que tenen per blasó las quatre barras, y quan venen á dárnohi la fraternal abraçada 'ls trobayres de Provenza, 'ls honorables prohoms del Llenguadoc,

y 'ls faels rossellonesos que no volen pas deixar que s' afluixin los vincles de la sanch, y per aixó 'ns portan tot sovint recorts de las montanyas regaladas de Canigó que alsan lo cap per veure y saludar la parentela d' Espanya.

Coratje, donchs, y endevant sempre! Vosaltres sobre tot joves gardits que sou la esperansa de la pátria, vosaltres que heu de ser demá, no sols los continuadors de la nostra obra, sino també 'ls hereus de graves responsabilitats, escolteu un moment la veu d' aquest sacerdot que posat ja al mitj de duas generacions, dona la una ma als mestres que se 'ns envan, y ab la altra estreny amorosa y confiadament la vostra. En vostre cor y en vostra pensa s' hi cova, per dirho aixís, l' esdevenir de la pátria; feuvos dignes de la alta missió que la Providencia vos confia. No vos deixeu portar de fogosas impacencias ni enlluhernar pels fochs follets de brillants utopias; siau propagandistas de la idea catalana aixís en la serena regió dels principis socials y económichs, com en la candent y brugidora arena de la política; pero no abandoneu lo conreu de la literatura, no deixeu enervar los viaranys de la bella poesia, puig l' escalf de la inspiració dona bon

trempe á l' ànima, y la alta cultura literaria dona un cert aire de noblesa que no deixa embodornir los caràcters. Mes servey li fareu á Cataiunya essent sos cantors joyosos y esperansats, que no pas convertintvos en apóstols malhumorats y atrabiliaris, que fan poch simpáticas las causas que defensan. Estudiéu y poliu incessantment la llengua, resseguiu las planas de la nostra gloriosíssima historia, sadolleuvos de poesia en la llar y en lo temple, en lo bosch que rondina encara las cansons de la terra, y en las vilas industriosas hont sentireu que també parla catalá la brunzidora selfactina; y per no desmayar en la empresa, recordeu sempre aquell gran peesament del "calignaire" de Mireye:

*E se tombou li felibre
Toumbará nosto nacioun.*

Aixís ab la nova tanyada al entorn de la vella soca, venint cada any á arrecerarnos á la ombreta dolsa dels Jochs Florals, y treballant cada dia en remoure y desvetllar la consciencia del poble, y en refer pedra per pedra 'l casal de la Patria; alenat la fé dels pares y sentint l' esperó de falagueras esperansas, ab la regor del nostre treball y ab l' ardor fecundant de Sol del Montserrat, estigueune segurs, ben segurs **LO QUE HA FLORIT, GRANARÁ!**

Barcelona, 1 de Maig de 1887.

PRESENT Y PASSAT

Te vaig veurer, com se veu
per la primera vegada,
lo despuntar de l' aubada

que 'ns fá creurer que hi há un Deu;
que ab esluvi llumenós,
que 'l cor sent y no traduheix,
dintre l' ànima imprimeix
un no sé qué misteriós;
te vaig veurer y t' adoraba,
te vaig veurer y t' volía,
y ¡ay de mi! no coneixía
qu' un martiri comensaba.
Estátich y sens alé
per dirte lo doll de goig,
qu' invahia mon cor boig
en alas de ton voler;
ni sabia l' que volía
ni sabía lo que feya:
lluny de tu, per tot te veyá,
lluny de tu sempre t' sentía.....
¿No recordas una nit
prop la font murmuradora
ahont la salsareda plora,
que recostada en mon pit
me deyas: ¡dónam amor,
dona vida á aquesta vida
que per lo mal invahida
no l' abandona l' dolor!
¿no recordas lo que deya
mon cor que no ha mentit may,
quan presa de cert esglay
la teva vista no hi veyá?
¿No té 'n recordas? ¡oh si!
¿Com oblidá aquells moments,
que per lo purs y placent
no tornarán á venir?
Encare que are l' teu cor
sech del amor que 'm juraba,
me fá perdre la qu' aymaba
fentme esclatar en un plor;
viurá perxó en ma memoria
sent lo meu constant martiri,
y t' estimaré ab deliri
com recort d' antiga gloria.
S' ha dit qu' «Viure es aymar»
mes no es vritat, jo al escriurer,
advero que «aymar es viurer»
sense por d' equivococar.
L' amor, flama que l' Etern
manté constantment encesa,
que sosté de la arquimesa
de nostre ser, en lo intern,
una lluyta tan terrible

com constant é inacabable,
 fóra ben poch envejable
 si sols vivint fos possible.
 No ; la vida no es amor
 no es vivint que sento aymia
 es sentint, y s' moria
 si no fos aixis mon cor;
 es estimante que viu
 aquet meu que no t' oblida
 perque la vida no es vida
 sense cap dols incentiu.

H. FLACH

MAR INDINS

Adeussiau turons, per sempre adeussiau.

(ARIBAU)

La nau que 'm conduhia s' allunyaba 'n llontanansa. Lo astre solar esculpia en las encrespadas onas, platejadas cintas en las que 's gronxaban innumerables gavinas; mes enllá 's divisaba lo Montjuich, majestuós vijilant posat per la Providencia pera guardar á la comptal ciutat, que ajeguda á sas plantas com filla juguetona nascuda de sas entranyas, espera l' hora de sa emancipació.

Mentres contemplava las ondulacions d' aquella costa catalana, bullian en mon cervell los recorts de nostra passada historia. 'S presentavan devant ma imaginació excitada aquellas épocas de esplendor y fortaleza, en que 'n Jaume lo Conqueridor sortint d' aquell mateix port anava ab sos vaixells á la conquesta de Mallorca, d' hont nostre gran Fivaller sortia pera rompre las cadenas del de Marsella; d' aquell port avans tant viu y avuy tant mort, del que sortia Roger de Lluria pera agregar una perla mes á nostra corona, d' ahont nostres antepassats los brauissims almogávers s' embarcavan per anar á llunyanas regions y dominar tot l' Orient, y en fi a n' aquell port ahont desembarcá lo intrépit Colon després de descubrirnos un nou mon.

¿Qué s' han fet tas antigas grandesas, noble ciutat comptal? Ellas han desaparecut; avuy no conservas mes que los recorts de tas passadas glorias, ja no té ton port l' animació

y comers que 'n temps millors tingué, tas drassanas restan tancadas, lo fret y la desolació reyna per tot y fins tas modernas fábricas ja no llensan al espay sas negres espirals de fum, puig mudas están las máquinas que alimentavan son foch y las formigas del treball que son tos fills han tingut qu' emigrar al estranger.

¡Oh benehits recorts de ma ciutat natal! ¡Qué s' han fet los sitis predilectes de ma infantesa, que ja no 'ls veig mes que 'n mon pensament. Allá molt llunyen l' horisont, apenas puch véure la costa mitx tapada per los vapors vespertins, y Barcelona sembla un gran pessebre que s' exten per tot arreu.

Sol y apoyat en l' obra morta del barco, miraba atentament l' espectacle que s' oferia á mos ulls plens de llágrimas, mentres l' obscuritat me privaba de contemplar qui sab si per última volta la terra que fou mon bressol.

Per tot arreu ahont ma vista 's dirigia no veyia ja mes qu' una continua llista blava, interrompuda tant sols de quant en quant per alguna roja llum qu' apareixia distant, mostrantnos qu' altres sers iguals á nosaltres feyan pot ser per idénticas causas, la mateixa via nostra.

En lo buch, la decoració era molt diferent. Al meu entorn y prop de mi apoyada en lo mateix parapeto, una senyora ab un llibre á la ma, distreya sa vista á ratos per contemplar la argentada aigua, alguns terns infants corrian per la coberta, y en sos jochs 's veyia retratada la ignocencia de sa edat, no recordantse ja de las llars ahont havian après á parlar la llengua que barbotejavan y que facilmente oblidarian al trobarse separats d' ahont l' aprengueren per primera volta Los mariners sondejaban, mentres lo pilot calculaba la velocitat de la nostra ruta.

Alguns passatgers de tercera asseguts al castell de proa esperañt l' hora de menjá, feyan servir de tambors sas caçerolas de llauna batent ab los cuberts sobre lo fons de la mateixas, acompanyavan sa música ab desafortats cants que mes que d' homens semblavan de granotas, estant entretant las donas ocupadas en establí futurs projectes americans.

Rumors confusos s' aixecavan de totas parts;

las bordadas dels gossos, cants de 'ls galls y cacareitx de las gallinas, s' unian ab lo axordant mohiment de la máquina y el cop sech que las onas daban al batrer fragosament contra los costats del barco.

¡Oh llavoras fou quant mes forts vingueren mos recorts de la infantesa y apoyant mon front sobre la má, donguí llibre curs al pensament ¡quantas foren las caras visions que passaren en aquell instant per ma imaginació. Després de recordar á mos companys de col·legi, que no tornaré á veure, en mitx de 'ls quals habian transcorregut mos anys d' expansió y d' alegría infantil que no vindrán may mes, y de pensar ab aquella amiga meva que ab la bondat de son carácter y suavitat de sa paraula havia fet menos amarchs mos primes anys de juvenesa, aquella á qui confiaba aixís mas alegrías com mas tristesas, qu' estimava ab un amor tan pur y que quedarà sempre en ma memoria!

Los crits de la gent de bordo 'm tragué d' aquell insomni y no poguent per mes temps suportá lo pés de mon desterro, me dirigí á mon camarot, no sens exclamar avans, ab los ulls fixos en terra.

¡A reveure patria aymada! ¡A reveure!

RAMON CASTANY Y FARGAS.

CONFESSIONS DE HORACI FLACH

Ó SIGA SON RETRATO

fsich moral y psicológich

Y escrit per ell mateix
á fi de deixar probat,
qu' alló de que un no s' coneix
á sí mateix, no es vritat.

Desd' aquell dia fou aborrit per tothom; no hi havia un home á bordo que vullgués respectarlo sisquera á pesar de que ell buscaba sempre ocasions per fer veurer que sa autoritat no havia minvat.

Després de sis mesos d' estada, la meytat passats en «Puerto España» y l' altre meytat

en Güiria, poble que 's troba dintre 'l golf de Pária, sobre la costa de Venezuela, sortírem ab un cargament de cacao en direcció á Vigo.

Durant lo viatge que durá 46 dias, s' enmalaltí, d' unas febres tremendas, que li ocasionáren molts dias de intranquilitat y malestar, sent lo pitjor que no era cuydat ab aquell carinyo y sollicitut que requeria 'l mal, gracias al concepte que tots ne tenian.

Sortírem de Vigo y als 16 dias tornaba á veurer las volgudas costas de ma terra pátria.

Tot lo que fou amarganta la sortida tingué de dolsa la arribada. No hi ha paraulas que descrigan lo goig y la alegría que experimenta l' home quan després de un viatge torna á la llar santa dels seus pares.

Era lo 29 de Juny de l' any 1871, dia en que se celebra la festa major del poble hont havia nascut.

A las 8 del matí del dia següent á ma arribada, vingueren mos pares á veurerme y vá sense dir, que tot lo que foren llágrimas á ma sortida se convertí en alegría á la arribada.

Al cap d' un mes y mitj, tornaba de nou y ab lo mateix barco á empendrer viatge vers las mateixas costas á que 'ns dirigírem en lo primer.

Si fa ó no fá, estiguérem lo mateix temps per arribar á port que habiam estat en lo anterior, ab la sola diferéncia que restárem un quant temps mes á Montevideo que no habiam demorat á B. Aires.

Lo viatge casi fou semblant; d' aqui nos dirigírem de nou á Puerto España d' allá no poguent descarregar lo tasajo, anárem á S. Joan de Puerto Rico, y llestos y arreglat negoci, sortírem en direcció á Mayagüez, port situat á la part occidental de l' illa que ja he anomenat.

Lo dia de la arribada 2 y mitja de la tarde, se pot dir que fou lo segon de mon naixement suposant que un home puga naixer dos cops.

Hi havia *brisa* bastant *fresqueta*. En lo barco, per colocar los fanals dels costats, usabam uns pescantets que se afirmaban en lo costat ab una xaveta, la que anaba asseguda ab una *filástega*. Lo Contramestre per adelantár treball l' havia rompuda y deixat

los *pescants* si bé en son siti, poch assegurats.

Al atracar lo bot de la sanitat pera donarnos entrada, pují á la batayola y al anar á tirar la corda pera que ab mes facilitat atraqués lo bot ja dit, 'm apoyo en lo pescant, jira aquet, no tinch prou esma y ¡paf! caich á mar.

He dit que vaig naixer. Mayagüez es una bahía hont los taurons s' hi contan á millers. No puch dir lo que m' passá mentres anaba al fons del mar, però si que recordo perfectament, que al trauer lo cap á la superficie gracias á no haber soltat la corda, me troví completament voltat de cinch ó sis d' aquells monstres que esbarats y á la vista de presa, ja prenian posicions per engolirme. La pó dels del bot, los crits del capitá y l' esglay que s' habia apoderat de tots, me feren notar que estava en perill y á indicació d' un mariner, comensí á manejar las camas dant fortas gambadas á fi d' allunyarlos un moment de ma vora y donar temps perque m' enlle vessin del mar.

Estich segü que á no ser la sanch freda y lo molt que m' estimaba 'l capitá, á l' hora present ja hauria fet coneixensa ab la gent de l' altre mon. Efectivament vehent que no hi habia qui s' atrevís á agafarme, se tirá al mar, tenint la mateixa corda meva y agafantme pels cabells me tirá com si fos un fardo dintre del bot.

La mare m' habia dit moltes vegadas que vaig naixer mitj mort, de nou habia de morir en la tarde á que faig referencia; duas vegadas m' he salvat y probablement estich predestinat á alguna cosa, quan encare respiro, després de tantas vegadas com ha estat lerileri ma vida segons vos esplicaré en los números vinents.

(Continuará)

LO GOMÓS

Ab lo curiós barretet,
botas llargas y lluentas,
penjant á un costat los *lentes*
perque fassi més finet;
enganxat ab un amich

que per nom li diu *querido*,
vá aquest *tipejo corrido*
molt mudadet, molt bonich.

Es un homenet curiós,
s' manté de no *fer res*,
vol semblar home de pés
y sols arriba á gomós...

Per l' apariencia no es pobre
puig va com un potentat
y es que ó bé ho ha enmatllevat
ó deu lo que porta á sobre..

Ab sas miradas conquista
á las guapas senyoretas,
ab sas dolsas miradetas
magnetisa á la modista.

Per la Rambla de las Flors
coda demati rumbeja
y ab los séus amichs passeja
tot satisfet y orgullós,
mentres mira á las senyoras
s' atura ab la Florencieta,
perque es florista gnapeta
y alli 's passan bé las horas..
A xuclar ne té afició
tan que 'ls dich (y no es camama)
qu' hasta tot passejant mama.....
lo punyo del seu bastó.
Si algún lector ho demana
acabaré dihent no més:
qu' aquest tipo tan sols es
un ninot de carn humana.

Dihuen que la persona es
un animal racional,
que 's guardi ell lo de *animal*
y 'ns quedarém lo demés...

En fi si un home ardorós
arregla la pobre Espanya,
l' autor de tau gran hassanya
no haurá estat jamay...gomós

FRASCUELILLO.

¡POBRE NENA!

Com lo floreta marcida
per má traidora arrancada
del tronch qu' altiu l' ha ostentada
plena d' aroma y de vida,
una nena molt hermosa
s' afligeix y 's desconsola

'sentada á son quarto sola
molt abatuda y plorosa.

¿Que té? ¿Per que s' afigeix?
¿Per que sa vista no aparta
ni un sol moment d' una carta
que ni menos la llegeix?

¿Per que péls ulls llansa perlas
que per sa cara devellan,
y á dintre son cap batallan
mil pensaments fets esberlas?

¿Quina es la seva amargura
qu' aixís li traspassa 'l cor?
¿Es que li mata l' amor
aquesta carta perjura?

¿Per que sos coralins llabis,
mentres está sanglotant,
van dihent de tant en tant
paraulas que son agravis?

¿Potser véu del seu amor
ja las últimas guspiras,
y aquesta carta son iras
del séu ingrát aymador?

Jo lo que té no ho sé pas
ni 'l qué diu la carta sé.
Lector; véu si ho pots sabé,
y despres ja m' ho dirás.

J. PUIG CASSANYAS (SIR BIRON.)

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

“L. O. GREGO”

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració
dels Jochs Florals

CAPITOL XII

Desconfiansas

Despues de las paraulas conciliadoras ditas per en Badell, sembla que no hi hauria d'haver ni desconfiansas ni recels entre las figuras que 's mouhen dins la present rondalla,

pero no 's axi: L' hipocresia ó finjiment d' ellas; aqueixa lliga que 's gangrenaba, la falta de coneixers sos caràcters, lo estudi en fí ontològich de 'ls entes, el qual fa naixer la tolerancia quan se veuhen -as debilitats de nostres semblants, essént aixó desconegut per éllas, fá, com ja es sabut; que quant mes ignorant es lo sér; mes recelós y desconfiat se torna aixis que va avansant en anys.

Tornant, pues, á agafar lo fil, direm qu' aixis que va sortir lo senyor rectó, lo Batlle feu marxá á l' Agutzil cap á la vila. Y recordantse qu' havia dit al Agustí, que tenia que parlar ab lo Miquelet, va dir als dos que se 'n anessin á casa, que ell tot seguit hi aniria y enrahonarian.

L' Agutzil va sortir primer y quan fou á fora li eixiren de darrera d' un marje lo Manxaire y 'l Rateta y ensemps se dirijiren tot conversant cap á la vila.

Al cap d' una estoneta sortiren l' Agustí y 'l Miquelet fent lo mateix cami.

En Malla, convidat per en Badell, 's vá quedá á dinar en la masia, y á la tarda vingueren tots dos á pendrer café á la vila.

Colocats los grupos per parellas, anem á escoltar lo que diuhen.

—¡Vaija—deya en Bernat—sembla qu' ho *xáfa* bé en Badell! ¡quin modo de predicar! ¡M' agradat, cam hi ha mon!

—Oh....!—respongué 'l rectó—¡Aquellas paraulas tenen molta semblansa ab las píndolas que donan los metjes als malalts; puig ellas per fora son bonicas y dolsas, y per dins son lletjas y plenas de *caga mutxa*! ¡Jó no 'n faig cás perque 'ls conech molt á n' aquets predicadors.

—¡Pero, vol dir, mossen Francés, qu' avuy tampoch eran lleyals las paraulas d' aquell home.

—¡Nó, home, no, aixó se diu tapar l' intenció per' utilisar la contraria. Á ell no li fa compte posarse malament ab nosaltres tan pe 'ls assumptos polítichs y locals com per sos propis interessos. A mes, tinguem sempre á la memoria alló de á «só de tabals no s' agafan llebras.» Si demá la nació arribés á tindre un *govern llejitim*, tal vegada mes de quatre haurian de restituhir lo qu' han comprat malament.

—Lo rectó vá dir aqueixas intencionadas paraulas, que no foren entesas per en Bernat.

—¡Tant debó—va dir en Bernat—que fos demá que cambiessen lo govrn; pot ser aixi lograria tindre l' *empleyo* de correu, que demanaria, y entre aixó y fer de «recader» la passariam millor.

—¡Lo qu' haveu de fer, si torna á succehir alguna *ximplesa*, es portar tot seguit la noya á la rectoria, qu' alli estaré com peix en l' aigua.

—¡Té molta rahó y aixis ho faré!

—Acabadas de dir aqnestas paraulas en Bernat y essént já dins la vila, sortiren á rebre al senyor rectó, lo senyor Narcis, lo senyor Fenis y 'l senyor Vicens, los quals en chor li preguntaban:—¡Que tal?... ¡Lo de sempre—respongué 'l rectó—*jugadetas* d' ells! ¡Ja enrahonarem.

Mentras aquets sen van cada qual á casa seva, escoltem lo que diuhen los altres acompanyats.

—¡Hos dich qu' ha parlat molt bé! Lo que no hi entés clar, es alló d' unas cosas que 'ns allunyaban los uns d' 'ls altres:....¡Després ha parlat del honor...

—¡Bé, ¿que vol dir aixó?—Lo vá interrompre pregun tant lo Bateta.

(*Seguirá*)

PIFIAS

Nostre paysá y amich Joan Trapat, acaba d' obrir una Sastreria en lo carre Rincon 194 ab lo titol «La Ciudad Condal.

Ab aixó, aquell que abrigat vulga anar hivern é istiu, que fasse l' ull y 'l cap viu qu' en Trapat es molt trempat.

VUYTS Y NOUS

Una minyena que servia á dos vells sense

familia, va despedirse per entrar en un' altre casa.

Y la mestresa de aquesta volent averiguar la causa de haverse despedit, va preguntarli.

—Ay, senyora, respongué la raspa, bona gent; psro molta feyna.

—¿Cóm? ¿sent dos no més?

—Sent dos no més. Ha de saber, senyora, que no menjan á l' hora mateixa.

—Jo 'm creya que s' estimavan molt.

—Ja ho crech que s' estiman.

—¿Y donchs?

—Jo li diré; no tenen més que una dentadura, y ara se la posa l' un, ara se la posa l' altre.

En una perruquería:

—Vol tallarse 'ls cabells?...

—No senyor, afáytim.

—Está molt bé.

Lo barber realisa la operació y no ab entera felicitat. Per fortuna 'l dany no es gran cosa, un petit tall...quatre gotetas de sanch que s' estroncan ab una petita llenca d' esparadrap.

—¿Quant es? pregunta 'l parroquiá en acabat.

—Una pesseta.

—¿Qué diu are? una pesseta per afeytarme.. Fins ara sempre havia pagat dos rals.

Bé si, dos rals d' afeytar y dos rals més de curarli 'l tallet de la galta.

Durant l' última invasió del cólera, l' arcalde de un poble en cumpliment de la ley de sanitat, va enviar lo següent parte alg obernador de la provincia:

«Muertos del mal reinante, ocho. Idem, de enfermedades saludables, dos. Total de muertos difuntos, diez.»

—¡Qué maco qu' es un Lluiset! deya una visita de la casa.

—¡Y tan aixerit!... responía 'l seu papá tot plé d' orgull.

Vina, vina, Lluiset, escolta, ¡ja vas á estudi?

—Si, senyó, respon lo xicot.

—¿Y que passas?

—La gramática... la doctrina cristiana... l'aritmética...

—¿Hasta l'aritmética? Vamos á veure si 'm sabs respondre á una pregunta: ¿un y un quán fa?

En Lluïset després de barrinar un ratet:

—Un y un fan tres.

Lo séu papá:

—Ja véus, pobra criatura, no més s' ha equivocat de un punt.

En temps de la fruita:

Un aprenent á una marmanya:

—Mestressa, ¿á quant aquests aubercocchs?

—A tres quartos la dotzena.

¿Y tornant los pinyols?

Un home vell y plé d' experiència, definia la diferencia entre la guerra y la pau, de la següent manera:

—En temps de pau los fills van als funerals dels pares; mentres qu' en temps de guerra 'ls pares assisteixen als funerals dels fills.

Entre dos cegos que demanan caritat:

—Qué tal, Jordi—¿cóm ho tenim?...¿Y la teva dona?

—D' aquella manera.

Escolta ¿ja li has perdonat la trastada que va ferte?

—Y está clar. Ja veuras, noy, los cegos molts vegadas hem de fé 'ls ulls grossos.

Sr. Don P. Santias.

President del «Rat Penat»

Montevideo

Rebut de Mossen Verdaguer l' ofici per V subscrit ab data de 29 Mars, per lo qual la patriótica corporació de sa digna presidencia, ha volgut, d' acort ab los estatuts per que se regeix, nombrarme Soci honorari de la mateixa.

Mercés mil per honra tant superior á mos mereixements: accepto regonegut aquesta distinció que al venirme de tant lluny, me fa l' efecte d' un repercutiment de

la llengua ressucitada que va donant fé de vida per las cinch parts del mon.

Queda á las vostras ordres per quant en sa poquetat puga servos de profit, vostre paysá y S. S. Q. V. M. B.

FRANCESCO UBACH Y VINYETA.

30 Juny 1887.

TRENCA-CLOSCAS

LOGOGRÍFICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10—Un ofici.
 9 8 3 10 9 5 5 6 7—Mons.
 1 2 3 4 5 6 7—Indispensable per descansar.
 10 2 3 9 10 6—Una trampa.
 1 2 5 3 6—Una illa.
 10 4 3 2 8—Animalet.
 5 5 9 3—Un líquit.
 7 4 5—Indispensable per menjar.
 1 2 10—Espay líquit.
 1 9 5—La fan uns insectes.
 10 9 3—Móltas donas ne portan.
 3 9 10—Riu de Catalunya.
 5 6—Nota musical.
 10 9— " "

CAP CIGRANY.

Solucions á lo insertat en lo número anterior

1—Mi-se-ria.

2—Ter.

PAU SANTIAS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topogrífich

Projectes d' edificis públichs y particulars,
 aixecament de planos,
 divisions de propietats, peritatjes y tassacions.

Carrer Yagaron 302